

Tiltakozunk!

Felháborodással utasítja vissza a Híd irodalmi, művészeti és társadalomtudományi folyóirat szerkesztősége (Újvidék) azokat a gyanúsításokat, rágalmozászámba menő célzásokat, amelyeket Mányoki Endre Szemkőzt a pusztulással... Versek éve 1991 című, a Tiszatáj 1992. augusztusi (nyolcadik) számában megjelent írásában tele marokkal hintett szét a folyóirat olvasói jóhiszeműségének virágoskertjében. A legmérgezőbb az, ahol a Híd ez évi januári-februári kettes számában megjelent versválogatásról azt a gyanút is kelti, hogy ez „valaminemű elegáns hódolat a gyilkosoknak”. Meggyőződésünk, hogy egyszer majd szégyellni fogja ezt az állítást az is, aki megírta, s az is, aki közreadta.

A Híd szerkesztőségének valódi szándékát a főszerkesztő bevezető szövege közérthető módon megfogalmazta, és abban a reményben, hogy azt Mányoki Endre legalább most elolvassa, a Tiszatáj olvasói pedig megismerhetik, itt közöljük:

„A Híd szerkesztősége 1991 szeptemberében arra kérte a jugoszláviai magyar költőket, hogy vegyenek részt az immár hagyományos Versek éve megalkotásában, mert úgy látta, ismét itt az ideje a költői számvetésnek. Válságos időkben élünk, ereszteikeiben ropog a világ, amelyben eddig léteztünk, kell tehát, hogy megfogalmazzuk a költészet kifejezőeszközeivel is létünk mai állapotáról tudásunkat. Örültünk, hogy annyian a költők közül meghallgatták kérésünket, és csak sajnálhatjuk, hogy voltak, akik nem adtak verses hírt magukról, nem tudtak, vagy nem akartak a Versek éve 1991 részeseivé lenni.”

Ebből a bevezetőből is kitetszik, hogy voltak, akik felkérésünket nem hallgatták meg, és nem küldték el verseiket.

Köztük voltak a Mányoki Endre név szerint említette költők (Szügyi Zoltán, Kalapáti Ferenc, Bozsik Péter, Fenyvesi Ottó, Beszédes István, Horváth Ottó) is. Balázs Attilát nem kérte a Híd szerkesztősége, mert a felkérések időpontjában, 1991. szeptember 10-én még úgy tudta, Balázs Attilának nem szokása verset írni. Ladányi István ellenben szerepel a Hídban. A felkérés fent jelzett dátumából pedig az is kitetszik, hogy akkor (emlékezetünk szerint) a fent nevezett költők még Jugoszláviában éltek és dolgoztak, így semmi köze a szerkesztőségnek ahhoz a mérgezett gyanúsításhoz, hogy a „hűtlenekeket” tudatosan mellőzte. Egyértelmű ellenben, hogy a nevezett költők mellőzték folyóiratunkat, a Híd-at!

Újvidéken, 1992. augusztus 18-án

A Híd szerkesztősége

*

Készséggel, bár szomorúan és rosszkedvűen teszünk eleget Bori Imre főszerkesztő kérésének, amikor közöljük a Híd tiltakozását Mányoki Endre itt megjelent keserű soraira. Sajnáljuk, hogy szerzőnk szándékát a Híd szerkesztői félreértik. A ténybeli tévedésekért Mányoki Endre természetesen elnézést kér. Vitát azonban semmiképpen nem indítunk, mert azt, hogy a jugoszláviai magyar irodalom közelebbi és távolabbi történetében ki milyen elvitathatatlan érdemeket szerzett, illetve kinek miért kell szégyellnie magát, talán nem itt és nem nekünk kell megbeszelnünk. (A szerk.)